



Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: Pn-75/2023-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, OIB: 14828046348, po sutkinji toga suda Lidiji Krašek, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, A. Mihanovića 3, Područna služba u Varaždinu, Kolodvorska 20c, protiv tuženika Croatia osiguranje d.d., OIB: 26187994862, Zagreb, Vatroslava Jagića 33, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Čurković i Šanjug d.o.o. iz Zagreba, Maksimirska 25, radi naknade štete, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave na ročištu dana 8. listopada 2026., u prisutnosti punomoćnice po zaposlenju tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika, te na objavi presude dana 28. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I/ Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

" Nalaže se tuženiku Croatia osiguranje d.d., OIB: 26187994862, Zagreb, Vatroslava Jagića 33, isplatiti tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, A. Mihanovića 3, iznos od 10.961,40 kn (deset tisuća devetsto šezdeset jednu kunu i četrdeset lipa) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 4. listopada 2019. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana."

II/ Nalaže se tužitelju isplatiti tuženiku na ime troškova ovog postupka iznos od 1.865,59 EUR (tisuću osamsto šezdeset pet eura i pedeset devet centi).

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio ovome sudu tužbu protiv tuženika u kojoj navodi da je dana 27. siječnja 1980. osiguranik tužitelja Ivan Mikulan, rođen dana 14. srpnja 1946., stradao u prometnoj nesreći kao vozač automobila. Za navedenu prometnu nesreću je proglašen krivim Pavao Sabol i to presudom Općinskog suda u Varaždinu broj K-197/80 od 24. rujna 1980. Samo vozilo kojim je uzrokovana prometna nesreća je na dan nesreće bilo osigurano upravo kod tuženika. Tijekom postupka medicinskog vještačenja, a u kojem vještačenju je utvrđivanja uzročno posljedična veza između ozljeda zadobivenih u navedenoj nesreći i invalidnosti osiguranika tužitelja od strane ovlaštenog vještaka utvrđeno da je kao posljedica zadobivenih ozljeda kod osiguranika

tužitelja došlo do gubitka radne sposobnosti na svojem poslu te mu je priznato pravo na zaposlenje s punim radnim vremenom na drugom odgovarajućem poslu. Nadalje rješenjem tužitelja od 17. lipnja 1999. navedeno pravo je prevedeno u invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad a to temeljem odredbe iz čl. 174. tada važećeg Zakona o mirovinskom osiguranju a koji je stupio na snagu dana 1. siječnja 1999. Isplatama invalidske mirovine za tužitelja je nastajala šteta koju prema odredbama Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju odnosno Zakona o mirovinskom osiguranju je imao pravo potraživati od tuženika a što je tuženik i podmirio sve do zaključno 31. prosinca 2017. Nakon toga je tužitelju nastala i daljnja šteta isplatama invalidske mirovine pa je zahtjevom od 5. rujna 2019. pozvao tuženika da mu podmiri i daljnju štetu u iznosu od 10.961,40 kn a to za razdoblje od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018. Međutim tuženik je otklonio takav zahtjev navodeći da bi osiguranik tužitelja Ivan Mikulan stekao pravo i na starosnu mirovinu te da ustvari štetu predstavlja tek razlika između invalidske i starosne mirovine. Tužitelj ističe da prema odredbi iz čl. 161. st. 1. i st. 2. Zakona o mirovinskom osiguranju iz 2013. godine tužitelj ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osiguranja u mirovinskom osiguranju i to u visini ukupnih svota davanja. Budući je tužitelj isplatio svom osiguraniku do 30. lipnja 2018. invalidsku mirovinu te ustvari isti nije niti ostvario pravo na starosnu mirovinu tužitelj smatra da ima pravo tu ukupnu štetu potraživati od tuženika pa je stoga i podnio ovu tužbu tražeći od tuženika isplatu isplaćene invalidske mirovine svom osiguraniku u ukupnom iznosu od 10.961,40 kn a to za razdoblje od 1. siječnja do 30. lipnja 2018.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja s tim da je priznao pasivnu legitimaciju, sam štetni događaj te odgovornost za taj štetni događaj. Naime, tuženik je osporio svoju obvezu za isplatom naknade tužitelju na ime invalidske mirovine navodeći da ustvari šteta tužitelju nije niti nastala te da ustvari potražuje naknadu štete koja bi eventualno mogla nastati u budućnosti, a to pozivom na odredbu iz čl. 1086. Zakona o obveznim odnosima. Tuženik navodi da tužitelju nije nastala šteta pa niti nema pravo na istu. Naime, da je osiguranik tužitelja rođen 1941. i ispunio je zakonske uvjete za odlazak u starosnu mirovinu pa bi tužitelj bio u obvezi svom osiguraniku isplaćivati starosnu mirovinu, a slijedom čega tuženik smatra da nije u obvezi naknaditi štetu tužitelju za isplaćenu invalidsku mirovinu za utuženo razdoblje. Naime, da bi mu bio dužan isplatiti štetu koja nije mogla biti ostvarena ni po kojoj drugoj osnovi. Eventualno bi tuženik bio dužan tužitelju nadoknaditi štetu prema važećim propisima Zakona o obveznim odnosima i Zakona o mirovinskom osiguranju a koja bi se šteta odnosila na razliku isplaćene invalidske mirovine i pretpostavljene starosne mirovine a koja bi se ostvarila da nije bilo štetnog događaja. Smatra da bi upravo i bila stvarna šteta, a koju ustvari i treba prvenstveno utvrditi jer to svakako nije cjelokupni invalidske mirovine i neograničeno trajanje. Slijedom navedenog je i predložio odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja kao neosnovanog.

3. U ovom predmetu je sud već donio jednu presudu i to pod br. 20 Pn-126/2019-12 od 25. kolovoza 2020. Međutim je navedena presuda povodom žalbe tužene ukinuta rješenjem Županijskog suda u Dubrovniku br. GŽ-976/2020-2 od 10. svibnja 2023. te je predmet vraćen ovome sudu na ponovni postupak.

4. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u dokumentaciju tužitelja sa listova 5-31 spisa, zatim u dokumentaciju tužitelja sa listova 44-53 spisa, dokumentaciju tužitelja sa lista 61 spisa, sudsku praksu sa listova 88-95 spisa, sudsku praksu sa listova 105-108 spisa.

5. Na temelju tako provedenih dokaza ocjenjujući sve zajedno i svakog posebno, a to sukladno odredbi iz čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22, 155/23 i 146/25- dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan.

6. Iz provedenih dokaza sud je kao nesporno utvrdio slijedeće:

- da je osiguranik tužitelja Ivan Mikulan stradao u prometnoj nesreći dana 27. siječnja 1980. te da je za tu prometnu nesreću proglašen krivim vozač vozila Pavao Sabol presudom ovoga suda broj K.197/80-9 od 24. rujna 1980., a koje vozilo je bilo osigurano kod tuženika,
- da je rešenjem tadašnje Samoupravne interesne zajednice mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika Hrvatske Područna služba u Varaždinu broj RZ-3620 od 4. veljače 1982. priznato Mikulan Ivanu pravo na zaposlenje s punim radnim vremenom na drugom odgovarajućem poslu a to radi posljedice ozljeda,
- da je rješenjem tužitelja od 17. lipnja 1999. Mikulan Ivanu određena invalidska mirovina zbog profesionalne nesposobnosti za rad i to počevši od 1. siječnja 1999.,
- da je nalazom i mišljenjem ovlaštenog vještaka kod Mikulan Ivana utvrđena trajna posljedica u vidu trajne nesposobnosti za vozača C, E i B kategorije time da je Ivan Mikulan do tada radio kao vozač u poduzeću G.K. "Međimurje" Čakovec,
- da je tužitelj pozvao tuženika na naknadu štete radi isplaćene invalidske mirovine Ivanu Mikulanu u razdoblju od 1. siječnja do 30. lipnja 2018. u ukupnom iznosu od 10.961,40 kn,
- da je tuženik podmirio istu štetu za razdoblje od 1. siječnja do 31. prosinca 2017. u ukupnom iznosu od 21.497,16 kn time da je otklonio isplatu iste štete i prema zahtjevu tužitelja za razdoblje od 1. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018.

7. Sporno je između stranaka da li je tuženik u obvezi isplatiti na ime naknade štete ukupno isplaćeni iznos invalidske mirovine i za razdoblje od 1. siječnja do 30. lipnja 2018.

8. Prema odredbi iz čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 15/11 i 78/15 ~ dalje ZOO) šteta je umanjeње nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta). Odredbom iz čl. 1045. st. 1. ZOO-a propisano je da tko drugome prouzroči štetu dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Isto tako prema odredbi iz čl. 1086. ZOO-a obveza naknade štete smatra se dospjelom u trenutku nastanka štete. Odgovornost tuženika za štetu tužitelju u svakom slučaju je nesporna budući je tuženik i priznao odgovornost odnosno pasivnu legitimaciju u ovom predmetu već u samom odgovoru na tužbu.

9. Nema dvojbe da je isplata invalidske mirovine osiguraniku tužitelja Ivanu Mikulanu nastupila zbog posljedica prometne nesreće u kojoj je stradao dana 27. siječnja 1980., a što je konačno i nesporno između stranaka te proizlazi i iz rješenja tužitelja odnosno njegovog prednika kao i vještačkog nalaza ovlaštenih vještaka tužitelja, ali i iz dopisa tuženika tužitelju od 4. travnja 2018. (list 23 spisa). Upravo iz tog dopisa proizlazi da je tuženik do toga dana isplaćivao tužitelju na ime nastale štete cjelokupni iznos isplaćene invalidske mirovine Ivanu Mikulanu a to zaključno za razdoblje do 31. prosinca 2017. Međutim kako je već rečeno dopisom od 23. listopada 2019. (list 31 spisa) je tuženik osporio svoju obvezu nastale štete smatrajući da više to nije u obvezi isplaćivati budući je osiguranik Ivan Mikulan stekao uvjete za starosnu mirovinu. Tijekom postupka je također utvrđeno da je Ivan Mikulan dana 5. lipnja 2018. umro (list 61 spisa), a što znači da je u lipnju 2018. došlo i do obustave isplate invalidske mirovine i što je i nesporno između stranaka. Iz navedenog proizlazi da je tužitelj svom osiguraniku Ivanu Mikulanu do njegove smrti isplaćivao upravo invalidsku mirovinu a na koju je stekao pravo temeljem posljedica proizašlih iz ozljeda nastalih u štetnom događaju prometnoj nesreći nastalih dana 27. siječnja 1980. i koju prometnu nesreću je nedvojbeno skrivio osiguranik tuženika Pavao Sabol kako to i proizlazi iz presude ovoga suda broj K.197/80-9 od 24. rujna 1980.

10. Odredbom iz čl. 161. st. 1. Zakona o mirovinskom osiguranju (Narodne novine 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18 – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 62/18, 115/18 i 102/2019 – dalje ZOMO) propisano je da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju. Nadalje odredbom iz čl. 161. st. 2. ZOMO-a je propisano da naknada stvarne štete koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovoga zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja: 1. novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na mirovinu u punom iznosu; 2. novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na naknadu zbog tjelesnog oštećenja i 3. troškove profesionalne rehabilitacije kao i novčane naknade u vezi s korištenjem tog prava. Konačno odredbom iz čl. 161. st. 3. ZOMO-a je propisano da zahtjevom za naknadu štete Zavod može obuhvatiti ukupnu svotu štete (kapitaliziranu štetu) ili svotu stvarne štete prema isplatama (pojedinih davanja) koja se odnosi na određeno razdoblje (npr. kalendarska godina). Također i odredbom iz čl. 162. st. 1. ZOMO je propisano da Zavod ima pravo na naknadu šteta od osobe koja je prouzročila smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomičan ili potpuni gubitak radne sposobnosti, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe. Isto tako odredbom iz čl. 164. st. 1. ZOMO-a je propisano da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz čl. 161. ovoga zakona i izravno od društva za osiguranje kod kojega su vlasnici odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu (izvorno pravo na naknadu štete). Kao što je već rečeno pravo na invalidsku mirovinu osiguraniku tužitelja Ivanu Mikulanu je nastalo zbog prometne nesreće koju je skrivilo vozilo koje je bilo osigurano kod tuženika, a slijedom toga je nedvojbeno da odgovara i za štetu koja je tužitelju nastala isplatama invalidske mirovine Ivanu Mikulanu kako je to već naznačeno prema odredbama ZOMO-a.

11. Nadalje nesporno je između stranaka da je osiguranik tužitelja sada pok. Ivan Mikulan nastradao u prometnoj nesreći koja se dogodila dana 27. siječnja 1980.,

a koju prometnu nesreću je skrivio Sabol Pavao upravljajući vozilom reg. oznake ČK 231-34 koje je u vrijeme navedene prometne nesreće bilo osigurano kod tužene. Uostalom i tužena je zbog navedenog priznala svoju pasivnu legitimaciju u ovom predmetu. Međutim se navodi da je obzirom je vozilo kojim je skrivljena prometna nesreća bilo osigurano kod tužene temeljem Police obveznog osiguranja to se za eventualnu naknadu štete tužitelja prema tuženoj primjenjuje i Zakon o obveznim osiguranjima u prometu (Narodne novine 151/05, 36/09, 75/09, 76/13 i 152/14-dalje ZOOP), a kako to proizlazi i iz ukidne odluke Županijskog suda u Dubrovniku. Naime, odredbom iz čl. 27. st. 1. ZOOP je propisano da društvo za osiguranje je obvezno zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. Odredbom iz čl. 27. st. 2. ZOOP je propisano da se stvarnom štetom u smislu st. 1. ovoga čl. smatraju troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji. Također odredbom iz čl. 27. st. 3. ZOOP je propisano da se razmjerni iznos mirovine određuje prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu. Prema odredbi iz čl. 27. st. 4. ZOOP se odredbe st. 1., 2. i 3. odgovarajuće primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sl. osiguranja, a odredbom iz čl. 27. st. 5. ZOOP je propisano da obvezu iz st. 1. ovoga čl. prema zavodu koji obavlja poslove zdravstvenog osiguranja društvo za osiguranje je dužno izvršiti u skladu s odredbama zakona koji uređuje obvezno-zdravstveno osiguranje. Dakle imajući u vidu da je obveza tužitelja nastala zbog prometne nesreće nedvojbeno jest da se u ovom predmetu trebaju primijeniti upravo odredbe ZOOP, a na što upućuje i sam Županijski sud u Dubrovniku u svojoj odluci br. GŽ-976/2020-2, a što bi konačno značilo da bi društvo za osiguranje (tužena) bilo u obvezi isplatiti tužitelju štetu u visini razmjernog iznosa mirovine jedino ukoliko bi razmjerni iznos mirovine osiguranika tužitelja bio veći od razmjernog iznosa mirovine koja se zbog umirovljenja zbog invalidnosti. Prema navodima tužitelja na ročištu 8. listopada 2026. je utvrđeno da se mirovina sada pok. osiguraniku tužitelja isplaćivala temeljem ozljede izvan rada time da je isti u vrijeme stupanja u mirovinu imao 27 godina 6 mjeseci i 27 dana mirovinskog staža. Nadalje da predmetna mirovina nije bila veća od invalidske mirovine koju bi pok. osiguranik tužitelja ostvario temeljem ozljede na radu, a koja se obračunava uz pretpostavku 40 godina mirovinskog staža. To znači da ustvari sukladno odredbi iz čl. 27. st. 3. ZOOP ne postoji razlika između mirovine koju isplaćuje tužitelj i invalidske mirovine koja bi eventualno bila utvrđena jer je mirovina koju isplaćuje tužitelj manje od invalidske mirovine koja bi se osiguraniku eventualno isplaćivala zbog ozljede na radu. Slijedom navedenog proizlazi da ustvari za tužitelja isplatom prometne mirovine ne nastaje štete koju bi tužena kao društvo za osiguranje bilo u obvezi isplatiti tužitelju (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-68/2019-2 od 1. ožujka 2022.). To bez obzira što se osiguraniku tužitelja isplaćivala invalidska mirovina, ali koja invalidska mirovina nije bila posljedica ozljede na radu nego ozljede izvan rada kako to i proizlazi iz izjašnjenja samog tužitelja, ali i dokumentacije tužitelja sa listova 13-22 spisa.

12. Prema navedenom jasno je da budući je štetni događaj ustvari prometna nesreća te da je tužena društvo koje se bavi poslovima osiguranja u koje ulaze i poslovi

obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti, a u ovom slučaju se i radi o obveznom osiguranju u prometu, u vezi čega se zaključuje i poseban ugovor o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti (polica osiguranja) to tužena ustvari i može odgovarati jedino u okviru zaključenog ugovora, a što znači dakle temeljem odredbi Zakona koji i uređuje obveze iz ugovora o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti, a to je u ovom slučaju upravo ZOOP. Prethodno je već naznačeno da sukladno navedenim odredbama ZOOP (čl. 27. st. 3.) nema stvarne štete za koju bi tužena kao društvo za osiguranje odgovaralo pa tako slijedom navedenog nema niti obveze tužene za isplatu utuženog iznosa tužitelju. To bez obzira što je tužena do dana 1. siječnja 2018. podmirivala takvu štetu. S tim u vezi se napominje da se niti naprijed citirane odredbe iz čl. 161. st. 1. i 2. ZOMO ne mogu primijeniti u ovom slučaju, a slijedom čega je sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan.

13. Što se tiče dokaza koje je sud proveo, a koje posebno ne obrazlaže u ovoj odluci se navodi da iste sud smatra irelevantnim za ishod ovog postupka. Posebno se dodaje da je tužena doista tijekom postupka predlagala provođenje knjigovodstveno-financijskog vještačenja radi utvrđenja postojanja svoje obveze (razmjerni iznos mirovine sukladno čl. 27. st. 3. ZOOP), ali je sud navedeni dokaz odbio kao nepotreban na ročištu dana 8. listopada 2026. Naime u situaciji kada se punom. tužitelja izjasnila da mirovina koju tužitelj isplaćuje je niža od invalidske mirovine koja bi se osiguraniku tužitelja isplaćivala u slučaju ozljede na radu to sud smatra da je provođenje dokaza vještačenjem potpuno nepotrebno, a navedeno je i obrazloženo na samom ročištu.

14. Obzirom na prednje je i presuđeno kao u izreci.

15. Odluka o trošku temelji se na odredbi iz čl. 154. st. 1. ZPP-a. sud je tuženiku dosudio slijedeći trošak: za sastav odgovora na tužbu iznos od 200,00 eura prema tbr. 8. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23-dalje OT), za zastupanje na pet ročišta kod suda svaki puta iznos od 200,00 eura prema tbr. 9. toč. 1. OT, za sastav žalbe iznos od 250,00 eura prema tbr. 10. toč. 1. OT, PDV na gornje iznose u visini od 362,50 eura prema tbr. 46. OT te trošak sudske pristojbe na žalbu u iznosu od 53,09 eura odnosno sveukupno 1.812,50 eura. Dosuđeni troškovi su po mišljenju suda bili nužni i opravdani za vođenje ovog postupka prema odredbi iz čl. 155. ZPP-a, te su usklađeni sa važećom odvjetničkom tarifom.

U Varaždinu 28. listopada 2026.

Sutkinja
Lidija Krašek



UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka iste. Žalba se podnosi nadležnom Županijskom sudu, putem ovog suda, pismeno u tri primjerka.

Ukoliko je stranka bila uredno obavještena o ročištu za objavu presude, a istom ročištu nije pristupila tada će se dan objave presude na e-oglasnoj ploči smatrati kao dan primitka pismenog otpravka presude.

U slučaju da stranka nije bila uredno obavještena o ročištu za objavu tada će joj se pismeni otpravak presude dostaviti putem pošte te će se kao dan primitka uzeti dan kada joj je ista uručena od strane službenika pošte.

U razdoblju od 1. – 15. kolovoza rokovi za žalbu ne teku.

Dostaviti:

1/ Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, A. Mihanovića 3, Područna služba u Varaždinu, Kolodvorska 20c (tužitelj) – Klasa: 140-01/19-29/806, Ur.broj: 341-99/20-07/1-19

2/ Odvjetničko društvo Ćurković i Šanjug d.o.o., Zagreb, Maksimirska 25 (za tuženika)

Broj zapisa: **9-3088f-544cf**

Kontrolni broj: **06f47-f5079-b95da**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.